

МАТВИЄНКО Володимир Павлович

Герой України (2004 р.).

Голова правління Національного банку України (1991 – 1992 рр.)

Голова правління Промінвестбанку (1992 – 2008 рр.)

Професор, дійсний член Академії інженерних наук України, Української технологічної академії, Української екологічної Академії наук, Почесний член Української академії архітектури. Заслужений діяч мистецтв України. У 1997р. створив Київський інститут банківської справи.

Нагороджений орденами: «Дружби народів» (1986 р.), Князя Ярослава Мудрого V та IV ступенів (1997 р., 2002р.), «За Заслуги» III ступеня (1996р.), «Слава на вірність Вітчизні» III і II ступенів (1999 р. та 2000 р.), «За визначні досягнення» III ступеня (2001 р.), «За розбудову України» IV ступеня (2000 р.), Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого УПЦ (2000 р.), «За патріотизм» УПЦ (2001 р.), «За церковні заслуги» УПЦ (2002 р.) та іншими, а також численними медалями, Почесними грамотами Верховної Ради України (2003р.), Кабінету Міністрів України (2004р.)

Має Почесне звання «Людина року 1998 – 1999», присвоєне Міжнародним біографічним центром (Англія). Його ім'я занесено до Міжнародного біографічного довідника, Міжнародного довідника відомих інтелектуалів та довідників: «2000 видатних інтелектуалів XXI століття», «500 найвидатніших діячів нового тисячоліття», «Найвидатніші мислителі XXI століття».

Кавалер ордена Пошани Міжнародної кадрової академії (2000 р.) та Дипломатичного ордена (2001 р.), присудженого Американським біографічним інститутом за видатні досягнення у професійній діяльності та міжнародне визнання.

Лауреат міжнародних премій «Дружба» та «Слов'яни», неодноразовий переможець Міжнародного відкритого рейтингу популярності та якості товарів і послуг «Золота фортуна», володар премії «Прометей Престиж» IV Загальнонаціональної програми «Людина року 99» у номінації «Фінансист року».

Член Національної спілки журналістів України.

Автор багатьох монографій та книг, а саме: «Держава і банки» (1996 р.), «Автограф на гривні» (2000 р.), «Роздуми банкіра» (2002 р.), «Промінвестбанк: стратегія відтворення» (2002р.), «Планета життя» (2006 р.), «Самотужки по життю» (2007 р.), «Твій син, Україно!» (2012 р.).

Член правління Асоціації діячів естрадного мистецтва України.

Автор поетичних і піснених збірок «Люблю я свою Україну» (1997 р.), «На рідних роздолах» (1999 р.), «Пісне моя зоряна» (2001 р.), «Душі моєї хвилювання» (2001р.), «Оберіг пам'яті» (2001р.), «В серці маю Україну» (2008 р.) та збірки афоризмів «Дотепні слова» (2005 р.).

Нагороджений Почесною відзнакою Міністерства культури і мистецтв України «За досягнення в розвитку культури і мистецтв» (2004 р.).

Лауреат Всеукраїнських піснених конкурсів та фестивалів «Пісня року», «Піснений вернісаж», «Сонячний скіф», «Відроджені джерела» та ін..

Радник Гетьмана МГО «Козацтво Запорозьке» з економічних питань. Має козацькі нагороди МГО «Козацтво Запорозьке»: Золоту Зірку «Герой Козацтва», орден «Покрова» II та III ступенів, орден «Козацька слава» I – III ступенів, орден «Гетьман Байда-Вишневецький» I – III ступенів. Відповідно до офіційного свідоцтва Кримської астрофізичної обсерваторії, мала планета, відкрита 5 вересня 1978 року (№ 6622), занесена до Міжнародного каталога під назвою «Матвієнко».

Народився 5 січня 1938 року в с. Білка Коростенського району Житомирської області.

Батько — Павло Олексійович (репресований у 1937 р., реабілітований — у 1960 р., помертвоний)

Мати — Лукія Левківна.

Випускник Київського фінансово-економічного інституту (1959 р.).

У 1967 р. — закінчив аспірантуру Київського інституту народного господарства.

Трудову діяльність розпочав у 1959 р. на посаді кредитного інспектора Жданівського відділення Будбанку Донецької області.

Пізніше — керував великими банківськими установами у Донецькій, Дніпропетровській областях та у м. Києві.

З 1979 р. — заступник керуючого, а з 1982 р. — керуючий Українською республіканською конторою Будбанку СРСР.

У 1987 – 1991 рр. — працював на посаді Голови правління Українського республіканського банку Промбудбанку СРСР.

У 1991 р. В. П. Матвієнко призначений першим Головою правління Національного банку України. Очолюючи головну фінансову установу України, запровадив купони багаторазового використання, які виконували функцію грошової одиниці до введення національної валюти. Був ініціатором створення і впровадження в обіг гривні, ним були затверджені зразки перших купюр. Вніс значний внесок у створення в Україні сучасної системи електронних платежів та організацію системи міжнародних розрахунків.

У 1992 р. — створив Український акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк (Промінвестбанк).

Загальнодержавна вага банку, бездоганна репутація, колектив професіоналів банківської справи, вагомий капітал, солідна клієнтська база, високі банківські технології дозволяли Промінвестбанку тривалий час бути на вістрі економічного життя України. За роки незалежності Промінвестбанком було спрямовано на розвиток економіки України понад 60 млрд дол. США кредитних вкладень, зокрема для підтримки машинобудування, суднобудування, металургії, транспорту, хімічної промисловості та інших галузей.

Промінвестбанк фінансував: введення в експлуатацію енергоблоків Хмельницької і Рівненської АЕС; створення літаків АН-140, АН-74ТК-300, АН-74ТК-300УТ; реконструкцію аеропортів у м. Бориспіль та у м. Дніпропетровськ; оновлення рухомого складу Української залізниці; виробництво танків в м. Харків, інсуліну у м. Києві та ін.

Висока якість роботи банку була заслужено оцінена відомим англійським журналом «The Banker», який тричі: у 2003, 2004, 2006 р.р. — визнав Промінвестбанк «Банком року в Україні».

В. П. Матвієнко — відомий в Україні меценат, підтримує медицину, освіту, мистецтво. Фінансову підтримку Промінвестбанку у 1992 – 2008 рр. отримали: Інститут хірургії та трансплантології АМН України, Донецький протипухлинний центр, Запорізька обласна протракова асоціація, Запорізький фонд «Здорове покоління» та ін.

Киянам Промінвестбанк подарував новий дитячий садок на 60 місць для дітей із вадами мови.

Значні кошти були передані на будівництво та реставрацію православних храмів по всій Україні: Михайлівського Золотоверхого собору (м. Київ), Успенського собору Києво-Печерської лаври, Свято-Андріївської церкви (м. Нова Каховка) Свято-Володимирського кафедрального собору (м. Лисичанськ), Свято-Варваринської церкви (Чернігівська обл.) та багато інших споруд.

Володимир Павлович зробив і продовжує робити багато хороших справ для розвитку та процвітання Поліського краю. Нагороджений почесною відзнакою «За заслуги перед Житомирщиною» (2007 р.).

Його рідне село Білка — сучасний населений пункт із розвинутою інфраструктурою. Завдяки допомозі Володимира Павловича, у селі збудували нову прекрасну школу, до речі, їй присвоєно назву «Школа Володимира Матвієнка», а також кафе, сім житлових будинків для молодих сімей, водогін і, навіть, танцювальний майданчик. Саме за активної участі Володимира Павловича тут реконструйовано Будинок культури та Медико-оздоровчий центр. Новостворене сільськогосподарське підприємство «Обрій» — теж результат його співпраці з селянами, проїнятої турботою про їх благо. До всього можна додати ще й гарні сільські дороги, якими і не кожне місто може похвалитися.

У 2012 р., рішенням Білківської сільської ради, центральній площі с. Білка присвоєно назву «Майдан Володимира Павловича Матвієнка». Це — найцінніша для нього нагорода, бо свідчить про глибоку повагу і вдячність дорогих йому людей — земляків.

Одружений. Дружина — Голина Пилипівна. Має двох дітей: дочку Ірину (1961 р.н.) та сина Павла (1973 р.н.), а також чотирьох онуків.

ЛЮБЛЮ Я СВОЮ УКРАЇНУ

Люблю я свою Україну

Люблю я свою Україну,
 Як матір, як няньку, люблю.
 Ношу, мов під серцем калину,—
 Оту, що у ріднім краю.
 В зеленім селі на Поліссі,
 Де біла хатина в саду,
 Де мати неначе із пісні,
 Хоч знала і горе, й біду.
 Люблю нашу грушу стареньку,
 Ще ж батька вона пам'ята.
 Від кони і до окоренка
 На ній врубцювались літа.
 А поруч із нею криниця,
 В якій мов цілюща вода.
 З дитинства я прагнув напиться —
 Тоді і біда — не біда.
 Люблю я берізки в городі
 І ліс понад річкою Уж,
 Де все і квітує, і родить,
 І ти цю красу не поруш.
 Тут я, ще малий, низькорослий,
 У лузі ходив пастушком.
 Вмиваючись, падав у роси.
 А луг мені був рушником.
 Без батька зростав я нелогко:
 І косу клепаю, і косив.
 Та вчився літати, мов лелека,
 Хоч з лісу дрівцята носив.
 А мати-журавка в зажурі
 Крізь вічні турботи й жалі
 Навчала в ті роки похмурі
 Робити добро на землі.
 Збирати зерно до зернини,
 До сонця виносить з п'їтьми.
 На поміч прийти до людини
 І жити у дружбі з людьми.
 Я заповідь мамину знаю —
 То совість моя у житті,
 То голос із отчого краю,
 І з ними я не в самоті.
 Приходжу, немов до родини,—
 І радість, і сум розділю...
 На поклик іду до людини,
 Свою Україну люблю.

Монолог у дорозі з Чорнобиля

Біда, як кажуть, за бідою,
 О наша воле молода...
 Де Прип'ять славилась водою,
 Тепер чорнобильська біда.
 Де важко людству і людині,
 Хоч під ногами чуєм твердь.
 Та розповзлась по Україні
 Радіаційна тиха смерть.
 Вона чигає і за мною.
 Лягає тінню на чоло,
 Де звіку понад Уж-рікою
 Біліє і моє село.
 Де червоніють краснотали,
 Де чебреці війнуть з полів,
 Там землю власну занедбали
 Ті, хто душею обмілів.
 Гіркої правди ніде діти
 Вона воскресне із віків...
 Біди чорнобильської діти
 Ще проклянуть своїх батьків.
 Чи вголос, разом, чи потроху,
 Та меч проклять прозвучить
 За нашу атомну Гольгофу
 І за останню смерну мить,
 За всі гріхи, за всі спокути,
 За все, що знищено дотла...
 А так хітілось добрим бути
 Таким — як мати привела.
 Тож повторити знову мушу,
 Гукнути словом до людей:
 Загляньте глибше — в серце, в душу,
 Полуду скинувши з очей,
 Зверніться в помислах до Бога.
 Допоки чує небокрай.
 Що в пекло — не одна догора,
 Тож на землі творімо рай,
 Земля лиш пам'ять нам поверне —
 Про всіх полеглих і живих...
 Не зоросте колючим терном
 Стежина в ринвах польових.
 І проведе мерщій до хсти —
 Чи в пізній, чи в ранковий час,
 Щоб тільки правди не пристати —
 Вона одна врятує нас.
 Вона — і мужність, і розрада,
 Вона, як совість, промовля.
 Душа і доля наша — Правда,
 А годувальниця — Земля.

Володимир Матвієнко